

Benned már felkelt a nap. Kelj fel te is!

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk Ézsaiás próféta könyve 60. fejezete elsőtől a 6. verseiben a következőképpen:

Kelj fel, tündökölj, mert eljött világosságod, rád ragyogott az ÚR dicsősége. Bár még sötétség borítja a földet, sűrű homály a nemzeteket, de fölötted ott ragyog az ÚR – dicsősége meglátszik rajtad. Világosságodhoz népek jönnek, és királyok a rád ragyogó fényhez. Emeld föl tekintetedet, és nézz körül! Mindnyájan összegyűltök, és már jönnek hozzád: fiaid messziről jönnek, leányaidat ölben hozzák. Ha majd látod, öröme derülsz, ujjongva repes a szíved. Özönlik hozzád a tengerek kincse, a népek gazdagsága hozzád kerül. Ellep a tevék sokasága, Midján és Éfá állatai. Mindnyájan Sábából jönnek, aranyat és tömjént hoznak, és az ÚR dicső tetteit hirdetik.

Urunk, köszönjük, hogy nem azt nézed, hogy mi mit tettünk és mi mit érünk, hanem ránk ragyogtatod a Te dicsőségedet az Úr Jézus Krisztusban. Kérjük, hogy gyúlhasson meg ez a ragyogás bennünk is ígéd ereje által! Ámen.

Kedves Testvéreim! Shakespeare „Vízkereszt, vagy amit akartok...” című fergeteges vígjátékának az előadásán az egyik híres komikus olyan váratlanul bukkant fel a színpad közepén a süllyesztőből, és olyan „mű-szerencsétlen” módon jelent meg, hogy félbeszakadt az előadás, mert sem a színésztársai, sem a közönség nem tudta abbahagyni a kacagást.

Rádöbbenünk-e arra, hogy a Vízkereszt ünnepe – amely nemcsak tegnap volt, hanem beragyogja az egész életünket – **mekkora váratlansággal toppan be hozzánk, és mekkora örömhöz, mekkora kacagáshoz vezet?**

Örüljete az Úrban! Ismét mondom: örüljete! (Fil 4,4). Mert Krisztus születése után a mai ünnepen a mi Urunk nyilvánvalóvá lett az egész világ számára. Akit egy istállóban szült meg Mária – azt a mai ünnepen elismeri a világ. Ragyogjon a mi szívünkben is ez a nap méltó fényvel, hogy a történetek rendjét ne csak higgyük – hanem a saját életünket megváltoztató kegyelemként *éljük is meg*. – kérte Nagy Szent Leó 1600 évvel ezelőtt. A mondatai ma is időszerűek.

„Bár még sötétség borítja a földet, sűrű homály a nemzeteket, de fölötted ott ragyog az ÚR” (Ézs 60,2) – mondja Ézsaiás próféta. Ugye milyen érzékenyen észre tudjuk venni a sötétséget és a homályt? Elég egy rossz vizsgajegy, egy kedvetlen SMS valakitől, aki fontos nekünk, vagy egy vissza nem adott mosoly – és rögtön azon kezdünk el gondolkodni, hogy milyen értéktelenek is vagyunk mi: még ez a vizsga sem sikerült nekünk, kikosaraztak, kiselejtezték bennünket, már egy mosolyra sem méltatnak. Ugye, hogy milyen hosszan és mennyire mélyen tudjuk ilyenkor sajnálni saját magunkat?? Pedig „*fölötted* ott ragyog az ÚR!” Pedig „megjelent Isten üdvözítő kegyelme *minden* embernek” – ahogyan Pál írta Titusznak (Tit 2,11). **Isten olyannak szeret bennünket – amilyenek vagyunk. Akkor is ott ragyog fölöttünk, amikor megbuktunk, amikor elbuktunk – amikor mosolytalan lett körülöttünk a világ.** Tényleg mosolytalan ilyenkor körülöttünk a világ? Hiszen beborít minket a ragyogás – a legszelesebb mosoly, ami csak ezen a földön adatott! *Fölöttünk* állt meg a betlehemi csillag, *reánk* sugárzik! Miért? Mert karácsonykor *bennünk is* megszületett Jézus. És mert „az igazi világosság eljött a világba, és megvilágosított minden embert” (Jn 1,9) és ezért: „múlik a sötétség, és már fénylik az igazi világosság” (1Jn 2,8b) – ahogyan János mondta.

Az igazi világosság – aki nem más, mint Jézus – reánk ragyogó, minket megvilágosító fénye olyan csoda, mint amekkora csoda volt a teremtésben az, amikor Isten megteremtette – a fényt. Talán hallottátok már Haydn Teremtés oratóriumának ezt a megdöbbentően csodálatos részét. Ha nem, hallgassátok meg otthon. Igen halkán, lassan, szaggatottan, suttogva elindul a szöveg: Und ... Gott ... sprach: ... Es ... werde ... Licht! ... Und ... es ... ward ... – és itt — *ki-robban* egy hosszú, diadalmas, győztes, teljes-zenekari és teljes-énekkari tutti: LIIICHT! *Ekkora fény ragyog be immár bennünket is – személyesen. Mindegyikünket. Mindenkor.*

A Teremtés oratórium 1808-as előadásán olyan hosszú taps szakította félbe az előadást ez után a rész után, hogy az idős, a levegőben egy karosszékekben körbehordozott Haydn-nak kellett közbeszólnia: „Nem nekem szól ez a taps – mindent onnan, felülről kaptam!” Mit is mondott Ézsaiás? „Világosságodhoz népek jönnek, királyok *a rád ragyogó fényhez.*” (Ézs 60,3). Az idős Haydn teljesen tisztában volt ezzel. Hiába őt hordozták körbe a levegőben a karosszékeken, és ünnepelték szünni nem akaró ovációval, nem az ő fénye volt a Teremtés oratórium gyönyörű fénye, hanem ez a fény reá ragyogott – onnan fölülről.

Zakariás így magasztalta az Urat a Benedictusban fiának, Jézus hírnökének, Keresztelő Szent Jánosnak a születése után: „Áldott az Úr ... könyörülő irgalmáért, amellyel meglátogat minket a felkelő nap a magasságból, hogy világítson azoknak, akik sötétségben és a halál árnyékában lakoznak.” (Lk 1,78-79) Ugye milyen szép az, hogy Zakariás, a kétezer éve élt főpap, jelen időben beszél? **Ma is meglátogat minket az Úr. Ma is világít nekünk.** Pontosan így, ahogyan ez a fény (*Itt bekapcsoltam két, Urunknak majd az úrvacsorában megjelenő testére és vérére mutató spotlight-ot.*) világít arra a kenyérre és borra, ami majd a szereztetési igék által Urunk teste és vére lesz – és amely egyesül majd velünk az úrvacsorában.

A történetnek azonban itt nincs vége. Ézsaiás igéjét eddig már megértettük: „fölködtél ott ragyog az Úr” (Ézs 60,2b). Megértettük azt, hogy éppen *fölködtünk* ragyog az Úr, hogy *mindannyiunk fölködt* személy szerint ott ragyog az Úr, és hogy *mindig* ott ragyog – függetlenül attól, hogy mi mit gondolunk (*vagy mások mit gondolnak/mondanak*) arról, hogy mi milyen értékesek vagyunk. De a történetnek itt még nincs vége. **Ézsaiás igéje ugyanis folytatódik: „fölködtél ott ragyog az Úr, és dicsősége meglátja rajtad.”** (Ézs 60,2b). „Az ige testté lett, közöttünk lakott, és *látjuk* az ő dicsőségét” (Jn 1,14). Az oltár előtt elmondott imádságban azt kértük, hogy eljuthassunk Isten dicsőségének a látására. Hogyan? Miképpen? Az ima válaszolt is erre: az Úr Jézus Krisztus által. Jézus megszületett erre a földre. Miattunk – nekünk – értünk. Megmutatta Jézus helyét a betlehemi csillag – amely nemcsak felette állt meg, és ragyogott, hanem fölködtünk is ragyog. De nemcsak fölködtünk ragyog Isten dicsősége, nemcsak beborít minket ez a fény, nemcsak öröme derülünk (Ézs 60,5) – ahogyan Ézsaiás mondja – hanem mindezt *látjuk is*, és mindezt *meg is látjuk rajtunk!* **Krisztus dicsősége megjelenik a mi személyes életünkben is.**

Hogyan jelenik meg Krisztus dicsősége a mi életünkben? Úgy, ahogyan a napkeleti bölcsek. Azt hallottuk az oltár előtt felolvasott ige végén, hogy a bölcsek „más úton tértek vissza hazájukba” (Mt 2,12b). Máté apostol – szokása szerint – meg is magyarázza, hogy miért mentek más úton: mert kijelentést kaptak álmukban, hogy ne menjenek vissza Heródes királyhoz, és ne mondják el neki, hogy hol született meg Jézus, hiszen akkor megölette volna. Így is sok-sok betlehemi kisgyermeknek kellett meghalnia emiatt (Mt 2,16) – amikor József Jézussal és Máriával már Egyiptom felé menekült (Mt 2,14; valószínűleg azt az aranyat felhasználva, amelyet a bölcsek adtak Jézusnak).

Értelmezhető azonban ez a „más úton tértek vissza hazájukba” egy sokkal mélyebb módon is. **A napkeleti bölcsek élete messze nem ugyanaz volt a Jézussal való találkozás, Jézus imádása után – mint előtte. Nem azon az úton folytatódott az életük – amelyen addig ment. Más úton KELLETT tehát visszatérniük a hazájukba. Ez a más út – ez az, ahogyan megjelenik az életünkben Krisztus dicsősége. Ez az, ahogyan meglátszik rajtunk Isten dicsősége. *Bened már felkelt a nap. Kelj fel te is! Indulj el! Más úton, mint eddig.***

„Rendben. De micsoda ez a más út?” A Vízkereszt nemcsak Jézus dicsősége megmutatkozásának, a napkeleti bölcsek imádásának az ünnepe, nemcsak Jézus megkeresztelkedésének az ünnepe, amikor a Mennyei Atya megszólalt: „Ez az én szerelmetes Fiam, benne gyönyörködöm!” (Mt 3,17), és amikor a Szentlélek, mint galamb szállt Jézusra, hanem Jézus a János szerinti evangéliumban leírt első csodájának, a kánai menyegzőnek is az ünnepe. Mária, Jézus anyja, így szól a menyegzői szolgálókhoz: „Bármit mond nektek [*Jézus*], tegyétek meg!” (Jn 2,5) Ez a kérés nekünk is szól, hiszen mi is a királyi menyegző szolgáló meghívottjai vagyunk: **Bármit mond Jézus nekünk, → tegyük meg! Ez a más út.** *„Ja! Hogy nem hallod? Hogy eddig még soha nem hallottad?”* Hidd el, hogy előbb-utóbb fogod. Jézus nem bőbeszédű. Lehet, hogy csak azt hallod tőle a szívedben: „Te csak tanulj!” Vagy azt: „Állj meg!” Vagy azt: „Indulj!” És te nagyon jól fogod tudni akkor és ott, hogy mindez mit jelent. **Bened már felkelt a nap. Kelj fel te is!**

Addig meg? Szívleljük meg Pál apostol szavait a Rómaiakhoz írt levélből „Az éjszaka múlik, a nappal pedig már közel van. **Vessük el tehát a sötétség cselekedeteit, és öltünk fel a viláosság fegyvereit**”, **öltünk magunkra az Úr Jézus Krisztust** (Róm 13,12.14a). Ő saját maga a más „út, az igazság és az élet” (Jn 14,6). **Azaz nem micsoda a más út, hanem kicsoda. Jézus saját maga az a más út, amelyen nekünk járnunk kell. Öltünk tehát magunkra Jézust!**

„De hát Jézus nem egy ruha, amit csak úgy fel lehet venni?!” Dehogynem!! Mit gondolsz, mit teszünk az úrvacsorában?? *Belülről* vesszük fel az Úr Jézus Krisztust! *„Hogy ez csak bent marad, és nem látszik meg kívül rajtunk, mint egy ruha?”* Ja... Ha te ezt így gondolod... – akkor sajnos ez is lesz... Gondold *másként!* Érezd *másként!* **Bened már felkelt a nap. Kelj fel te is! Öltsd magadra az Úr Jézus Krisztust – ma! Hihetetlen ajándékot fogsz kapni. Az eljövendő – itt van veled ma. Rád ragyog az Isten dicsősége. Mindez meglátszik rajtad. Felkelsz. Tündökölsz. Öröme derülsz. Ujjongva repes a szíved. És egész életed – az Úr dicső tetteit hirdeti. Így legyen! Így lesz. Halleluja! Ámen.**